

Butlletí d'INFORMACIO CATALANA

PORTANTVEU DE LA UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES

AYN IV Editat pel "CATALUNYA", GROU N. R.
NUM. 45

J. A. Saco 415. — SANTIAGO DE CUBA

31 JULIOL
1943

CRONICA

El Consell General de socis agropats del **Grop Catalunya** celebrat el dia 20 de l'actual, després d'escollir l'informe del seu Conseller en Cap, va acordar, unànimement, anar a una magna Assemblea dels Independentistes Catalans, oferint-hi tot el seu apoi i concurs, havent aprovat els treballs preliminars fets pel Consell Directiu del Grop en la seva missió de Consell Organitzador de la Unió dels Catalans Independentistes i els seus projectes en relació a l'Assemblea proposada.

L'entusiasme que regnà en aquell Consell és característic del Grop a l'hora de les decisions importants. I aquesta que es va prendre ho és.

A diferència d'aquells que no en tenen cap d'ideal i ara criden als catalans a formar una unitat sense ideals confiant en una mena de poder tautològic que posessin els seus noms desacreditats en l'exercici de la política a casa nostra i com si disposessin encara de tots aquells ressorts del poder amb els quals tan fàcilment s'obliga a l'obediència i s'organitzen majories, el Grop Catalunya té un ideal que ha estat la seva força, és la seva força i serà la causa del triomf i va a fer la feina amb els que compta i amb els que s'hi sumaran en caure'ls-hi la bena dels ulls.

Aquest ideal és la causa majoritària de la Unió dels Catalans Independentistes, perquè no n'hi ha cap altra més que aquesta: posseir la raó, a la qual, tard o d'hora, tothom s'hi ha de sumar.

Mentre s'aguditza un procés de descomposició en els rengles "legalistes" i es van fraccionant cada dia més a mida que les ambicions personals es desvetllen i es posen en competència els "mèrits" de l'un amb els de l'altre amb l'afany de no deixar-se arrabassar unes "posicions legítimes", al "legalisme" segueix enfonsant-se en els sorolls movedissos d'on, per més que faci, ja no en podrà sortir. La rel nacional que pugui donar un fons ferm per evitar l'enfonsada definitiva, l'han foragitada i tota la dialèctica que puguin usar per convèncer el sentit patriòtic — que és el sentit comú dels catalans — no s'assemblarà més que als darrers esforços per sortir-ne; més desesperats quan més perduts.

La Unió dels Catalans Independentistes té fe en Catalunya i mira el futur. L'Assemblea vindrà a fer feina de cara al futur que és nostre.

Aquest Consell General del Grop que va acordar el recolzament decidit a la projectada Assemblea ens recordava aquella altra reunió celebrada el 27 de Juliol del 1927 quan va acordar el viatge de Macià a les Amèriques i en fer-ho, va possibilitar-lo degudament, pel bé de Catalunya.

4 anys després, Macià proclamava la República Catalana. D'aquella República, a nosaltres, ens n'ha quedat una gran amargor, però, també, una gran experiència, i la fe de que la tercera República Catalana subsistirà. A d'altres, embrancats avui en el legalisme d'una llei de l'estat espanyol, no els n'hi queda res. Si a cas el record de la seva desaparició que, tan magníficament per a ells i per al seu exclusiu "patriotisme", va provocar la idolatria a un home i la "generositat" espanyola, a l'ombra de qual i al redós de quines institucions encara pretenen viure-hi.

De les nombroses lletres que rebem no n'hi ha una que no condemni amb expressió dura i amb termes definitius la posició "legalista". D'aquest munt de lletres que tenen tot el valor d'un referendun, els "ex-prohoms" en surten ben mal parats. Es simptomàtic que ningú no cregui en el patriotisme d'aquesta gent i, per altra banda, és de lògica que no hi creguin. Si per raó de les seves funcions estaven en el deure d'acumular una major experiència i com a conductors de masses calia suposar-los dotats d'una superior facultat perceptiva, ningú no pot explicar-se que sigui el seu "patriotisme" el que eis mem aquesta posició retardatària on Catalunya queda classificada com una minoria ètnica entafurada dintre el clos d'un Estat superior.

El patriotisme és seguretat i és fe; no ens creurem superiors als altres, però tampoc inferiors: almenys iguals.

Aspirem a regir-nos lliurement perquè hi tenim dret, però també, perquè ens considerem aptes. Ningú no ho creuria, però, al través dels nostres ex-prohoms que a l'hora de posar en joc la seva habilitat i la seva intel·ligència amb l'habilitat i la intel·ligència forasteres, passen la safata. Catalunya no demana una almoina ni vol inspirar la commiseració del

A la Pag 2

1849

1924

ANGEL GUIMERA

En recordar la glòria universal del "fanàtic i intransigent de Catalunya", com ell mateix va dir-se, ens adonem de la miserable condició dels literats, artistes i homes de ciència que, sense fe en la Pàtria i doblegant-se a cada pas, van pel món amb l'etiqueta d' "espanyols", sense la dignitat, tampoc, d'un simple acte de recobriment individual.

Embolcallat amb la bandera gloriosa de la Pàtria — privilegi que tota la brutalitat de la Dictadura no s'atreu

a impedir — com un símbol passava el seu cadàver pels carrers i places de Barcelona, on, cada ciutadà d'aquella Catalunya emmudida, en veure'l passar, repetia amb fe: "L'ànima es meva".

19 anys després, víctima Catalunya d'una tragèdia mil vegades superior a aquella, com si no fos compresa, els nostres homes responsables s'han disposat a vendre aquella ànima per l'egoisme d'una glòria "espanyola".

En premsa aquest Butlletí, ens arriba la trista nova del traspàs de JOAN CUCURELLA CAULUS, català íntegre, ànima, per més de trenta anys, de les entitats catalanes de Mendoza, Argentina.

Algun dia es farà el degut reconeixement a les entitats catalanes que de manera assídua i persistent —mentre damunt d'elles planava la indiferència oficial dels polítics catalans que, mancats de tota visió ulterior del nacionalisme, no les utilitzaren mai per les tasques que avui voldríem veure desenrotllades amb plenitud— han fet

pàtria de la manera simple i senzilla d'ésser fidels tothora, amb l'esperit nacional.

Aleshores, entre els noms de molts altres il·lustres catalans d'Amèrica, el de JOAN CUCURELLA CAULUS oeu parà un lloc preferent.

Ens associem de cor al sentiment que experimenta, en general, la colònia catalana de Mendoza, i al dol de les dues entitats que més fruïren dels seus entusiasmes patriòtics, CENTRE CATALA i GRUP PATRIOTIC CATALA.